

— съединены между си съ тѣсна дружба, — доказва колко сила могатъ вдѣхнѣ и отдѣлни тѣ личности въ народны тѣ массы: заедно съ Пелопида и Епаминонда паднахли величіе то и слава та на Өивы.

Епаминондъ произлѣзвалъ отъ благородна, но осыр-машала челядь, която, и при своя та бѣдность, нищо не жалѣяла за негово то въснитаніе. Момакъ тѣ тѣй на-предовалъ въ науки тѣ, щото твърдѣ наскоро могълъ да са надварва въ тѣхъ съ най славны тѣ хора на Гръ-ція. А при туй, съ праводушіе то си, съ честность та си, съ сърдечна та си топлина, той придобылъ много пріате-ли, въ туй число и Пелопида. Пелопидъ на радо сърце бы подѣлилъ съ Епаминонда свое то богатство, но никакъ не можилъ да го убѣди, за да пріеме той отъ него поне ни-чтожна помощъ. А между туй часто бывало тежко поло-женіе то му въ матеріално отношеніе! Епаминондъ но-сялъ само една връхня дреха, а нѣкога по нѣколко дни не можалъ да излѣзва изъ дома си, когато тѣзи едничка дреха ставала за пранѣе. Той не търсялъ тоже почетны длѣжности, но вынаги былъ готовъ, когато отечество то искало негова та служба. Давали му были високо или ничтожно мѣсто, той си изпълнялъ на него обязанности тѣ съ еднаква съвѣтливость. Той ималъ туй правило, че человекъ прави почетна длѣжность та си, а не длѣжность та человека. Веднѣжъ персидскій тѣ посланникъ искалъ да го подкупи съ тържицы пълны съ злато, но той му казалъ: „пріятелю! ако намѣренія та на твоя царь сѣ съгласны съ полза та на мое то отечество, то не е по-трѣбно твое то злато; а ако ли тѣ клонѣтъ къмъ негова вреда, то не ще постигне никое злато да ма обрнешь на издадничество. Но за да не съблазнишь други тѣ, — оста-ви колкото е възможно по скоро нашія градъ.“ По сетнѣ, като бѣ полководецъ, научилъ са, че неговъ тѣ орѣ-женосецъ испусналъ за пары единъ плѣнникъ. — „Вър-ни ми моя щитъ, му казалъ той съ досада: отъ сега, като си зачерни ты рацѣ тѣ съ пары, вече не ще мо-жешь да сподѣляшь съеъ мене опасности тѣ.“